

Урежда
редакционен
комитетъ

Абонаментъ 100 лев

Прематъ се обя-
вения

ПРОБУДА

Отговорен
редакторъ
И. Атанасовъ
Редакция и Адми-
нистрация
Печатница
„ПРОГРЕСУЛЪ“
— СИЛИСТРА —

„PROBUDA“ | Седмичен вестникъ за политика и обществени знания | Ziar Săptămânal

Старо-българското азбуке

Нашите прадеди, преди да се покръстятъ, не сж имали писмо. Когато имъ трѣбвало да забележатъ нѣщо, тѣ режели на дѣска, на плоча, или на работъ нѣкакви знаци, каквито и до сега срещаме въ нѣкой български село. А ако нѣкои приемали Христовата вѣра, тѣ пъкъ били принудени да се учатъ на гръцко или пъкъ на латинско писмо, за да могатъ да четатъ словото Божие. Съ това чуждо писмо тѣ сж били принудени да пишатъ и своята речъ неправилно, защото нито гръцката, нито латинската азбука могатъ да изразятъ и сички звукове на многозвучната славянска речъ. Така било до времето на царъ Борисовото покръстване. Заедно съ покръстването на българския царъ и на цѣлото българско царство, българитѣ се сдобили съ свои писмена годни за тѣхния езикъ.

Маринъ Дричовъ

ЗАВЕТЪ НА СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

Изразятъ Кирилъ и Методий опредѣли повата на българската книга. Но при изобретението на българската азбука и създаването на българската книга, нейните творци влагатъ велика идея, която и днесъ е тъй жива, за насъ българитѣ въ Ромъния, както е била и въ древните времена за българитѣ на Балканския Полуостровъ.

Отъ VII до IX в. българитѣ организиратъ повата славянска държава на Балканския Полуостровъ и сж въ непрекъснати войни съ Византия, която побеждаватъ и постепенно навикатъ на югъ. Византия не може да устои срещу стрелитѣ на българитѣ, но тя далечъ не е победената. Наопаки, по скоро победителитѣ се почувстваха въ пленъ Византия разполагаше съ друга сила, срещу която българските стрели не можатъ да иматъ никакво влияние. Тази сила бѣ нейната висока култура и християнската религия, срещу които българитѣ останаха безсилни. Културата е шитъ за народитѣ и държавитѣ. Тя за Византия бѣ слънце, което прашае далечъ своитѣ лъчи и осветяваше и топлѣе близки и далечни народи. Много славянски племена се стовиха подъ лъчитѣ на това слънце, като останаха въ историята само имената на своитѣ заселници. Подъ тѣх лъчи паднаха сега и българитѣ и амѣето победители, почувствуваха се победени. Съ

културата си Византия е прѣвила много по-големи завоевания между народитѣ, влияла ги е по дълбоко и ги е държала подъ властѣта си. Това заплашваше сега и българитѣ. За да набѣгнатъ участѣта на многото други славянски племена, прѣели византийската култура чрезъ гръцкия езикъ и загубили съзнание за племенната си принадлежностъ, тѣ — българитѣ — приематъ християнската религия отъ Византия съ намирение чрезъ нея да присадятъ въ себе си византийската култура. Въ България приндватъ мѣста проповѣдници на новата вѣра, но всички тѣ проповѣдватъ на непонятенъ за населението езикъ, за това тѣ не будѣха умъ, не трогваха сърцето му и то оставаше чуждо на учението за великата любовъ, вложена въ основитѣ на Христовото учение. Тѣ усвояватъ едно формитѣ, а сжщността остава чужда за тѣхъ. И съ новата религия тѣ се намиратъ при мн го по-големи опасностъ да се претопятъ, защото гръцкия езикъ имъ става сега много по-необходимъ, отколкото по-рано. Съ него тѣ усвояватъ сжщността на религията и той запалва да стане официаленъ въ държавата.

И въ тоя мжчителенъ за българитѣ периодъ се изобретява българското писмо. Друго славянско племе — моравитѣ — прѣживява сжщнитѣ мжчителенъ периодъ. Тѣхниятъ

князь се обръща къмъ византийския императоръ съ молба да му прати свещеници и учители, които да проповѣдватъ на популяренъ за населението езикъ — великото Христово учение. Византийскиятъ императоръ охотно се съгласява на молбата на моравския князь и натоварва съ тази мисия двамата Солунски братя св. св. Кирилъ и Методий. Тѣ сж известни въ Византия, като ревнители на нейната култура, като добри проповѣдници на Христовото учение и като добри познавачи на славянския езикъ. Тѣ приематъ радостно възложената имъ мисия и се готвятъ да я изпълнятъ по начинъ такъвъ, че да оставятъ трайни следи и въ съзнанието на това славянско племе. Чѣ тѣ пронасятъ езика на славянитѣ, това още не е достатъчно за тѣхъ. Тѣ искатъ да оставятъ нѣщо трайно въ ржцетѣ на своитѣ ученици. Тѣ сж осени отъ великата идея, че може да се усвои само онова, което се предава на езикъ понятенъ, а той е само майчиния езикъ. А за да бѣде това усвояване трайно, този езикъ трѣбва да се въплоти въ писмо. Тази велика идея ги кара да напрегнатъ всичкитѣ си духовни сили, да турятъ въ услуга всичкитѣ си

Ив. Вазовъ

РОДНА РЕЧЬ

Обичамъ те, български рече,
Звуки сладки, най-малкъ и най-чуждѣтъ
Ту арфа звънела, ту мотъ,
Ихъ майсторъ художникъ въ ржцетѣ,
Обичамъ те, роденъ езикъ,
Ту гиняла, ту титръ, като памукъ
Елазешъ, жаль стражъ и изломъ
На мисълъ, на бавнъ, на духъ пълномъ
Езикъ на цѣло и на бранъ,
Езикъ, сѣчно багородно,
Отъ твоитѣ съмъ сладостъ пиятъ,
Какъ айбѣтъ се, звучатъ свободно
Какъ твойга хармония плена,
Саудѣтъ, О рече, моща, напѣтъ,
Въ нѣсенѣтъ на изпитѣтъ пѣснѣ,
Въ кралѣтия стихъ на поета.

изиния и да изобретятъ писмото, а съ него да въплотятъ словото Божие на езика на ония славяни, които по късно се нарекоха българи, а и самото писмо старо българско азбуке.

Съ това тѣ туриха на равно старо български езикъ съ гръцкия, латинския и еврейския, но съ това тѣ оставиха и единъ заветъ: трайно е онова учение, което се възприема на понятенъ езикъ, а такъвъ може да бѣде само майчиния езикъ.

Ст. Анастасовъ

Св. Кирилъ и Методий

Св. Кирилъ и Методий сж родени въ Солунъ, лето баша мѣлъ Лъвъ, били помощникъ на военния началникъ на Солунската областъ. Лъвъ ималъ седемъ сина, най-големъ отъ които билъ Методий, а най-малкъ Константинъ. Методий още отъ млади години билъ назначенъ за управителъ на една славянска областъ въ Тесалия. Но следъ нѣколко години той напусналъ управлението, отишълъ въ единъ манастиръ на планината Олимпъ (Г'ъ р'ц'и'я) и се покаялъ.

Константинъ показалъ голяма наклонностъ къмъ учението. На 14 годишна възраст той билъ изпратенъ въ Цариградъ да се учи заедно съ младия императоръ Михаилъ. Скоро той се отличилъ по своята ученостъ поради което го нарекли

„философъ“ и го назначили за книжовителъ на библиотеката при св. София, а после учителъ по философия. Но той не лъгалъ за слова, та напусналъ Цариградъ и отишълъ при братъ си Методий. Оттогава двамата братя не се раздѣляли вече.

Когато Хазарскиятъ ханъ по стѣнитѣ край р. Донъ поискалъ отъ Византийския Императоръ учень мѣлъ, който да му разясни, кои отъ тритѣ вѣри (мохамеданската, еврейската или християнската) е най-права, били му пратени Солунските братя. Ханътъ приелъ християнството.

Сжщо и Моравскиятъ князь Ростиславъ поискалъ отъ Византия християнски проповѣдници, отдавна нѣмци проповѣждали въ Панония и

Моравия, но без голям успех, защото не знаели славянски език. Императорът Михаил пратила. Постиславу пакъ Константин и Методий. Тъй вече по-отрано били съставили славянска азбука и превели някои книги отъ св. Писание на езика, що говорели българските славяни въ Македония, отечеството на Константин и Методий. Радостни и малки за работа и просвета, се мислели светитъ брати за Пелсградъ—Моравската столица, дето и князь и народъ ги посрещнали тържествено. Въ няколко години тѣ кръстосали Моравия и Панония и покръстили тамошнитъ славяни, превеждали свещенитъ книги, строили черкви и нареждали славянско богослужение. Ала тамъ светитъ брати се срещали съ латинскитъ свещеници, които казвали, че само на три езика—еврейски, латински и гръцки—трябва да се славни Богъ. Наклеветени, тѣ били поличани въ Римъ да се оправдаватъ. Тамъ двамата брати били добре приети, и тѣхнитъ книги одобрени.

Въ Римъ Константинъ заболялъ и умрялъ на 14 февруарий 859 година. Няколко дни преди смъртта си той се покаялъ и се нарекалъ Кирилъ.

Братъ му Методий се върналъ назадъ като Моравски архиепископъ и продължилъ да проповядва сло-

вото Божие и да превежда свещенитъ книги, макаръ и да срѣщалъ голям прѣкъс отъ римскитъ епископи. Той умрялъ на 6 априлъ 885 год. въ Велиградъ.

Следъ смъртта на Методий римскитъ епископи сполучили да изгонятъ неговитъ ученици. Климента, Ангеларий, Сава и др., бѣли и измачени отъ тепло и гладъ, се упахили за България. Въ България на българската граница, тѣ били приятелски посрещнати отъ тамошния началникъ, който ги препратилъ при царъ Борисъ. Той и божитъ ги приелъ съ голям почести и ги неопитанъ радостъ. Сега тукъ Методиевитъ ученици си отдишали и съ още по-голям ревностъ се заложили за работа, подпомагани и насърчавани отъ Борисъ. Тѣ превеждали свещенитъ книги, отваряли училища и черкви и закрепили добре старобългарското писмо. Най-много се отличили двамата отъ тѣхъ. Климентъ и Наумъ, които се подвизавали въ Македония, дето и починали: Климентъ въ Охридския манастиръ. Св. Пантелеймонъ, а Наумъ въ манастира, който се издига край Охридското езеро и носи неговото име. Кирилъ и Методий и тѣхнитъ ученици: Климентъ, Наумъ, Гораздъ, Ангеларий и Сава—сѣ наречени отъ нашата църква „Св. Седмочисленици“.

Характеръ съобразно мѣстнитъ нужди и наклонността на ученицѣтѣ. Първата частъ на тази постанова предѣла отредена на първѣтъ 4 години, а втората на последнитъ 3 години (Курсътъ на възлжително първоу. учение е 7 годишенъ, чл. 56).

Въ центъра на цялостното обучение въ първоначалното училище лежи езикътъ. Той е средното на предаване елементарнитъ необходими натурни придобивки на подготовка на бждитѣ граждани на страната къмъ стопанственъ и политически животъ. Отъ неговото владение зависи резултатътъ на обучението.

Смислеността на обучението се състои въ будено и развитието на мисловната дейностъ. Тя предпоставя известно часо знание добитъ отъ детето въ предутрачната възраст. На първо мѣсто стои тукъ познаване на околнитъ предмети тѣхнитъ особенни качества, способността имъ къмъ това или оноа действие. Добитата способностъ да се живиятъ въ детеното съзнание чрезъ думи предметитъ, действията и качества е основата, върху която се граде училищното обучение. Детето добива тази способностъ неусетно въ до училищната възраст вследствие съ усвоение на говора. Когато майката говори на своето дете жезирна имената и действията съ предметитъ, тя неусетно развива тази способностъ. На училището предстои да доразвие и даде правилна посока на стореното отъ майката.

Каква е нашата действителностъ? Въ всякъ селски въ нашъ край имаме ромийски първоначални училища, а околността за тѣхната беплодностъ, въ неспособността на масата, която достига дорѣ до ливса на обновена грамотностъ, се чува отъ всѣкъде. За въновение на това положение обикновено сме свиквали да сочимъ учителския персоналъ. Безосновно обвинение. И най-подготвени, и най-съвестни учителски персоналъ не би могълъ да постигне по-добри резултати отъ монотариантѣ.

Недѣлътъ на първоначалното училище въ нашия край се прие въ

визитъ на обучение. „Майчиниятъ езикъ е основата на всяко образование“ прогласи бащата на новото първоначално училище още въ 18 векъ. Въбето да се логъ въ помощъ и да развие съграденото въ майчиния домъ, нашето ромъ първоначално училище трябва да почне отъ тамъ отъ дето детето е изотчилъ при първото свое бръщане.

То трябва преди всичко да му създаде ромийски говоръ, да го свикне да мисли, но да мисли на ромийски. Нима може да мисли това отъ много-много часово днешно обучение тогавъ, когато се знае, че правилното изучаване на единъ чуждъ езикъ върху само по пътя на изучаване на майчиния езикъ и че владението му е пътенъ връзка съ познаване на майчиния езикъ?

Значението, получено на какъвто и да е езикъ, е едно и също, обаче то е трайно и сигурно само ако бждо получено на говоримия езикъ отъ детето. Детето на българина ромийски гражданинъ, а да бждо истински членъ на държавата си, не бже да бждо лишентъ отъ необходимата подготовка, опредѣлява отъ закона за първоначалното учение. Това го налага въ държавнитъ и личнитъ интереси.

И понеже първоначалното училище съ ромийски езикъ на обучение, поради ескалогичната основа на обучението, не може да го даде, налага се създаването на първоначални училища съ материнъ езикъ на обучение.

Хр. Андреевъ

Първоначалното училище и матерния езикъ

Първоначалното училище въ днешната му форма е дѣло на 19 векъ. То обхваща своето съществуване тогавъ, когато народнитъ маси бѣха повдигнати къмъ участие въ политическия животъ на страната, тогавъ, когато развитата индустрия, техника и търговия почувствуваха нужда не само отъ мнштитъ, но и отъ ума на работника.

Първоначалното училище, възникнало отъ нуждитъ на живота, се лива като реакція противъ съществуващото латинско училище и бързо се лавило. Главниятъ логъ въ борбата, освенъ характера на знанията, бѣ езикътъ. Първоначалното училище бѣ училище на материнъ езикъ, до-

като латинското имаше езикъ на обучение латинския. Значението на латинския езикъ въ добиване на чиста наука бѣ ценено, обаче изучаването му въ първото детство се долажа, че е въ ущърбъ не само на детеното развитие, но и на правилното изучаване на самия латински езикъ. Първоначалното училище изключва своето право на съществуване само като училище на материнъ езикъ.

Законътъ за първоначалното учение, чл. 55, поставя за целъ на първоначалното училище да даде на дѣцата необходимата елементарна култура на всякъ гражданинъ и поначало съ прѣстически и полжителъ

ИВ. ВАСОВЪ

ГОЛЪМИЯТЪ ДЕНЪ

Скажи спомени

Празникътъ на св. Кирилъ и Методий приближава.

Празникътъ на българскитъ учители и на българския народъ.

Каква трѣпота тоя денъ възбужда въ всякъ българска душа, каква върастъ, чаша, мада радостъ лѣва възлхъ пакъ отъ тоя майски денъ, ведно съ мърямитъ на аюланитъ и на здравенъ!

Има въкаква величественъ тържественостъ въ тоя денъ, свѣтътъ и благодѣтелъ. Затото и 24 май (11 май старъ стилъ) е единъ величественъ, възлденъ изъ дуза и въпроситъ,

на възлсването на новитъ лаванди и прѣтъ много възлсватъ сяе изъ единъ народъ, ливентъ отъ велики традиции и ждентъ изъ тѣхъ.

И сега, подѣръ хляди разочроизненъ, подѣръ страшитъ събитие, приживитъ отъ настъ, алъ не мога да се отърва отъ неоправданото обвинение на тоя празникъ, изнѣднѣтъ чувства тѣхъ чаша и радостия, какъто изнѣднѣтъ всякитъ стотани хляди малки главици, който шумитъ въ оградитъ на нашитъ учители, и носитъ въ душата си образъ на бждещата България. О, тѣ въ

свѣтъ божественъ ливностъ и безгрѣшенъ не познаватъ нашитъ мѣни и терзания!

И се повръщамъ въ годинитъ, когато денътъ на българскитъ просѣтителъ, по една възлвѣдъ, дошавъ отъ Пловдивъ, трѣбаше да се празнува и въ Сопотъ.

Единъ денъ преди празника, по поръка на учителитъ, донасяме кътия и украсяваме училището. Нашиятъ майки бѣха въ огъня: ние оустошаваме граждани, имаме и отискиме аюлеки, карбона, божури, чешмири, трѣдъ-фали. Понемъ отъ базарна бръна ливна. Увѣжавме вънце, правѣхме гирлянди, обвѣжавме съ тѣхъ врънѣ, вратѣ, проворѣ, даме картитъ, даме ченъ

шѣта изъ двора—училището шѣташе въ цѣтъ и зеленина! Изпото сяе то оградѣнето, въ градъ нѣмѣто празникъ.

Но ето осѣмиза 11 май. Въ главното училище, пѣдно съ дѣца и народъ, тържество. Кръглата съ обрънатъ на св. Кирилъ и Методий, пратена отъ Пловдивъ, е окачена на стената. Вънѣтъ отъ божури, вѣлениа и раниа пролѣтъ цвѣтъ украсява картината на джамата възлчави брати. Единитъ дѣрме хъргия съ начертана на нея азбука, другитъ дѣрме трѣсти въ една рѣка, а съ другата благославя.

Знаемъ, че тоя благославя настъ и цялъ български народъ. И съ какава любовъ се повръме въ лицето на св. Кирилъ, и какъ въторжено гав-

меха, на които децата са свикнали да мислят още от малки, а това е майчиният език. На български език трябва да се дава образованието на българските деца, да бъдат пълноценно осиротени. Да искаме таква училища на всъщност по градове и села, да ги искаме непрекъснато и да върваме, че ще ги добием.

Ст. Анастасов

Навременен протест

На 18 Май преди обяд всички занаятчии от Силистра и Остров имаха подготвително събрание в салона на Хр. Бобев, за да обмислят начина и средствата за протест пред местната и централната финансова власт против изобщо тежкото данъчно бреме и специално против данъка „цифра афачер“. Занаятчиите до сега не са плащали този данък. Съ него до сега са били облагани само едрите индустриалци и тези търговци, за които се счита, че спекулират. Тая година местната финансова власт получава нареждане от горе да обложи всички занаятчии с този данък и то не само за текущата година, а и за изтеклата 1929 год. Това обстоятелство е ужасило занаятчиите, защото данъка е непосилен и съсипателен. Той не е 2.20% върху общия годишен доход, определен от финансовите комисии, както е казано в закона, а е всъщност 11% върху общия доход, защото общия годишен доход се умножава на 5 и след това от получената сума се взема 2.20%. Ако годишния доход на един занаятчия е 50000 лей (така година финансовата власт се престава

твърде много — тя пада до несъмненост годишната доходност на всички данъкоплатци) той ще трябва да плати:

1) 12% върху заетие върху 30000 лей — 6000 лей,

2) цифра де афачер върху 5x30000 — 250000 лей — 5500 лей т. е. не 2.20%, а 11% върху 50000 лей,

3) 10% корпорация върху 50000 лей — 5000 лей и много още други бери — общински, окръжни, училищни и пр., които увеличават хилядиците несъмнено.

В подготвителното събрание е взето решение: 1) възнака на енергичен протест да се затворят за три дни — 22, 23 и 24 май, всички дюгени и работилници, 2) на 22 май да се свика импозантно протестно събрание в салона на Хр. Бобев и да бъде посетено от всички Силистренски и Островски занаятчии. На събранието ще присъстват и говорят и трима души от Букурещ, между които ще бъде и г-н Самуила, председателя на съюза на дребните индустриалци и занаятчии. След събранието ще има шумна манифестация.

Поздравяваме занаятчиите за енергичната им и справедлива самозащита! Пожелаваме им успех!

Отзиви и бележки

Вътрешни

Денят на Св. Св. Кирил и Методи ще се празнува в града най тържествено. Образувано е голъма комисия, която ще организира и ръководи празненството. Нека гражданите, българите, да дадат всички доказателства, че умат да ценят паметта на ония, които са създали българската книга. Чрез нея езика и племето ни са добили място в историята на народите, чрез нея ще живеят и в бъдещето. Нека всички българи затворят дюкани и работилници, нека оставят мотики и празнуват денят на българската писана реч.

Център на празненството ще бъде площада пред българските гимназии.

На 18 тога в Невъзможността на групата „Пробуда“ бях свикано събрание по въпроса за обединяването на вестниците, обаче по недоразумение е пред-

стоятели от вестниците „Дума“ и „Наша Газета“ не са явили. Размисля се макар само с представителите от „Трибуна“, които ни дават надежда, че идеята за създаване един вестник ще може да стане действителност — една измислена мечта. Ние няма да манушем във ръцете кооперативната и ще свикваме в близко бъдеще ново събрание.

Називането на г-н Томаш в допълнителния избор за сенатор в гр. Добрич е забележително знак на унгарската мажоритарна партия и преследването на Добрич в лева на вбора на многократните унгарци разтворени цялата етолична преса. В „Civăntul“ в брой 1822 от 20 май, на уводно място, е дадено подготвително изречение по адрес на българи и унгарци, които само искането от автора сътрудничество не могат да донесе, отдава образованието бляк — Томаш — Унгарската мажоритарна партия — на излизането на Буда Пеща (Столица на Унгария). Все на Буда Пеща се приписват опити да създаде единен блок от всички малцинства не само в Румъния, но и в останалите държави населявани Австро-Унгарската монархия. Югославия и Чехославия.

За забелязване е, че в всичко писано до сега от етоличната преса по този блок не се дават причетности за появата му, а се извършват само упреси върху авторите. Явно е, че за независимата демократична етолична преса се казва със съвсем недемократична лъжата и откритата борба за възможност културни и граждански свободи от едно малцинство лишено фактически от тях. Въпреки всичката тревога на етоличната преса, малцинствата в Румъния все трябва да вървят по свой път, по който ще могат най лесно да се доберат до това, което ще им гарантира правото да живеят в Румъния като поданици, а не като роба.

В вестник „Демияция“ от 7 май т. г. Г-н Бацария на уводно място под надслов „Ромъния в Чехославия“ изказва своето отношение от вниманието и гражданите, на Чехословия правителство към ромънското малцинство, живущо в източна Чехия, която чехите наричат „Подкарпатска Русия“. За едно ромънско население от 13 260 души чехословия правителство отпраща до сега четири училища и много селски държавни и общински училища. Тези училища са пълноценно национални в култура. За тях училищата са печатат учебници в Румъния, която Чехията учи. Властта одобрява с малки поправки. Сега учил. власт в Чехия готви да буквари и читални, които, ще бъдат издадени от Чехията държавна. Смята власт признавала етолична свидетелствата и димоме на ромънски шеджери, сватрнали училища в Румъния и им давала учителски места.

Заедно с Г-н Бацария радваме се и ние, че Чехословия държавна е блякена се грижи за националната култура на ромънското малцинство, като по своя инициатива открива училища и курсове, дава учебници на тях и пр. Ведно с Г-н Бацария изказваме и ние, че стремеж не само не поощряват отпращането на нови училища и църкви в Македония, а изказват закрива.

Обаче не можем да не подготвим с възмущение факта, че Румънската държавна постъпва по смята и пачият с и шити училища и църкви в Кадрия, тер, където на 160000 българско население днес съществуват само 4 градеки частни основни училища, издържани напълно от местните български общества, а в селата ни едно и че всички това не прави впечатление на г-н Бацария!

Из чужбина

В БЪЛГАРИЯ. Намъжича не вече от година от острата стопанска економическа криза, ржкобадини лица отдавна търсят изход от нея. В последно време вижда изход от промъната на лицата, които заемат министерските места. Преди няколко месеца са направил опит за преустройство на кабинета, обаче поради несъгласия излизат по политиката, които ще трябва да се водят, той не успя. Сега преустройството е направено и в новия кабинет влизат г-н Лявчан, влизат хора с голъма компетентност и широка пачия, което дава надежда, за едно по-успешна борба с кризата. Пет души професора влизат в новия кабинет и това новата авторитета му върнатно в страната чужбина.

Кабинета е преустроен така: Лявчан, министър председател и мър за вътрешни работи, проф. В. Молдов — финансите, проф. Машайков — търговията, проф. Стайков — съобщенията, проф. Цанков — преписката, Буром — външните работи, Гр. Василев — земледелието, К. Малахов — праведството и ген. Банардасев — войната.

„Италия е готова за война“. Под това заглавие в „Сигурни“ от 2 май, гр. Рим предава в резонанс ржчта, иронизирана на 18 тога от Мусолини в Флоренция, от които предизвиква следната изказка:

„Утре ще видим единият твърде изпитателен пердъ. Аз го смъх възпито думат с твърде добри пачия, но пушат, картеничати парх държ, аеропланити и тошоити см още по-хубави пачия. Пръз то, ако не е предричано от силата е правна дума и Мусолини изказва, че обзорможителен прр на и чезаха. Тези нови на историята и опити см обзорможителни и красноречиви. Утре сутринта пред гледната на променити селата пачият сити ще види ромънския и бойствен обрз на Флоренция Италия. Но флоренция етолично въоръжена, ще остави своята иона алтергация: але цим правителство, на твърде дръво неорителство“

Tip. „Progresul“ — Silistria